

4. MOČIARNI LUPIČI NEHOVORIA VŽDY PRAVDU

„Chuliġáni ZBOŽŇUJÚ túto hlúpu knihu,“ zastonal Štikút, vzal jeden odtrhnutý kus a usiloval sa ho zapasovať do druhého. „Myslia si, že je v nej odpoveď na všetko... Otec si myslí, že mu vyhrá stávkú s Prsnatou Bertou, a TERAZ pozri... je **zničená**... kam si podel rozum, Bezzubý?“

„B-b-bola na stoličke,“ zafňukal Bezzubý.

„P-p-papier je taký drevnatý... Zjedol som najprv knihu a potom trón.“

„Čo si počneme?“ zabadákal Štikút a zúfalo odhodil zvyšky knihy. „To nedáme do poriadku! A Bezzubého vypovedia!“

„Dezzubý n-n-nechce byť vypovedaný...“ nariekal Bezzubý.

Kamikadze robila pri stene stojku, ale vyskočila na nohy a povedala: „V Dubohlavskej verejnej knižnici sú určite ďalšie exempláre. Stačí, keď tam zaskočíme a jeden ukradneme.“

Rozhostilo sa ohromené ticho.

„Teda SKVELÝ nápad,“ prehodil Rybonoh ironicky. „A čo knihovník Strašný strapoš a jeho Srdcokrájače?“

„Ale choď, celú tú obrovitánsku knižnicu stráži len jeden šibnutý starý knihovníček. Dostaneme sa dnu a von, že to ani nezbadá,“ vyhlásila Kamikadze veselo. „Tak čo, Štikút? Chceš dokázať, že Chuligáni sú v lúpení rovnako dobrí ako Močiarni lupiči?“

Nuž, Kamikadze nehovorila celkom pravdu, však, keď povedala, že Dubohlavskú verejnú knižnicu stráži LEN Strašný strapoš. Ako sme videli v prvej kapitole, bola tam ešte taká maličkosť ako štyri stovky dubohlavských bojovníkov, nehovoriac o ich drakoch vrtačoch.

Štikút, nanešťastie, nevedel o Dubohlavskej verejnej knižnici nič. Iba raz či dva drazy sa stretol s knihovníkom Strašným strapošom a jeho výzor sa mu nepáčil. No ak je knižnica taká veľká, ako vraví Kamikadze, pomyslel si, možno by sa mohli tichučko vkradnúť dnu a ukoristiť jednu knihu, kým sa niekto spamätá, nie? A Bezzubého by potom nevy povedali, Chladnobrv by sa potešil a vyhrali by mu stávkou.

Pomaly teda povedal: „No tak dobre... urobme to...“

A od tej chvíle boli **STRATENÍ**.

„**JUPIÍÍ!**“ zvyškla Kamikadze a sekla pästou do vzduchu. „Nastal čas **LÚPIŤ!** Výborne. Už som hľadala zámienku, aby som mohla ukradnúť maminho zakrádavého draka!“ A vybehla z domu do dračích stajní v päťách so znepokojeným Štikútom, so znepokojeným Bezzubým a s ešte znepokojenejším Rybonohom.

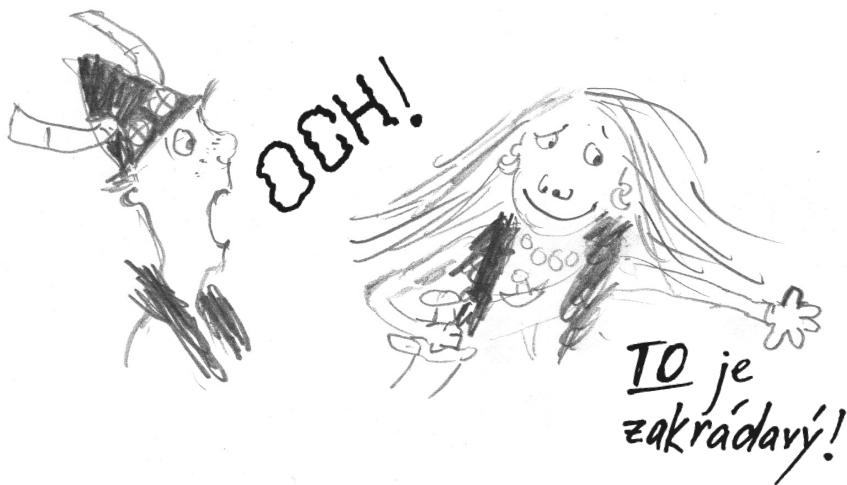
„Počkaj chvíľu,“ fučal Štikút, ktorý mal pocit, že situácia sa vymkýna spod kontroly. „Načo kradnúť niekomu zakrádavého draka? Čo je to za draka? A odkiaľ ho má tvoja mama?“

„Pred dvoma dňami ho čmajzla Gurážovi Vražednému,“ vysvetlila Kamikadze. „Je to jedna z ich tajných zbraní. Asi preto prijala stávkú tvojho otca ohľadne lúpenia. Vedela, že sa nemôže vytasiť s **NIČÍM** lepším, ako ukradnúť Vražedníkom tajnú zbraň.“

„Alebo s ničím **BLÁZNIVEJŠÍM**,“ zdôraznil Štikút. „Gurážovi Vražednému sa nikto neodváži kradnúť... A okrem toho, *načo* budeme potrebovať zakrádavého draka, keď tú knižnicu stráži iba jediný človek?“

„No...“ zamyslela sa Kamikadze, „nikdy nevieš, Strašný strapoš sa môže dívať z okna, keď sa ukážeme...Ale keď budeme sedieť na chrbte zakrádavého, neuvidí nás, nie? Sme tu!“ povedala radostne.

Došla k dračím stajniam, otvorila mimoriadne veľké stajňové vráta a triumfálne ukázala dnu. „Popaste si na ňom oči!“ zvolala. „TO je zakrádavý!“

Prekladateľkina poznámka:

Obrázok zakrádavého draka nemôžeme ukázať, lebo tento druh je neviditeľný.

5. ZAKRÁDAVÝ DRAK

Na prvý pohľad sa zdalo, že v stajni nič nie je.

Zakrádavné draky sú chameleóny, čo znamená, že menia farbu presne na takú, akú má ich okolie. A sú v tom výnimočne dobré, také dobré, že aj pri svojej veľkosti sú vďaka tej kamufláži prakticky neviditeľné. Čo znamená, že sa môžu vkradnúť do dediny a aj do knižnice tak, že si nikto neuvedomí, že sú tam.

Trvalo niekoľko sekúnd, kým sa im oči prispôsobili prítomiu a zbadali prízračný, nezreteľný obrys veľmi veľkého spiaceho draka. Spodok mal presne takej istej farby a štruktúry ako kopa sena, na ktorej spal, a vrch presne ako drevo, o ktoré sa opieral, ešte aj s uzlami.

„Nie je to najsenzačnejšia vec, akú si kedy videl?“ rozplývala sa Kamikadze a prebehla prstami po drakovom neviditeľnom boku. „Vždy som si na takých chcela zajazdiť!“

„OJOJ,“ vzdychol Štikút obdivne. „OCH, OCH, OCH, OCH, OCH. Pozri na jeho chvostové ostne, sú gigantické... Ale tohto draka nemôžeme ukradnúť, Kamikadze.“

„Prečo nie?“ spýtala sa Kamikadze a vymrštila sa na kusisko vzduchu v tvare draka, čo bol chrbát zakrádaveho draka. Drak sa prudko prebral.

„Prečo nie?“ kvikol Rybonoh. „*Prečo nie???* Lebo toto nie je obyčajný jazdecký drak, je to *tajná vojenská zbraň!* Guráž Vražedný a jeho hroziví bojovníci prevrátia na Súostroví každý kameň, aby ho našli! A *ja* teda nechcem sedieť na jeho chrbte, keď ho nájdú!“

„Ako chcete. Či už so mnou pôjdete, alebo nie, *ja* ho ukradnem, ukoristím tú knihu a na večeru som doma,“ povedala Kamikadze, zapla si na sedle bezpečnostný pás a vzala do rúk uzdu zakrádaveho draka. „Čo ste vy Chuligáni zač?“ podpichla ich. „**BOJÍTE** sa, alebo čo?“

Štikút sa, samozrejme, nemohol priznať pred malou blondínkou, o hlavu nižšou od neho, že sa bojí.

„Viem, že to oľutujem,“ povedal, keď vysadol na mihotavú fatamorgánu zakrádaveho draka.

„Ani spolovice tak, ako to oľutujem **JA**,“ povedal Rybonoh cez zaťaté zuby, ustráchané poskakujúc z nohy na nohu. „Čo ak nás Guráž

CHYTÍ? Je najobávanejší náčelník v celom barbar-
skom svete...“

„Nemôže nás chytiť, v tom je to,“ usmiala sa Kamikadze. „Lebo pôjdeme na chrbte neviditeľného draka a neviditeľné draky sú nevystopovateľné, preto sú takou vynikajúcou tajnou zbraňou. Prestaň sa už raz v živote báť, Rybonoh, vyskoč si sem a trocha ži!“

Rybonoh vzdychol, nasledoval Štikúta na chrbát zakrádavého draka a obaja si zapli bezpečnostné pásy na sedle.

Z oboch strán mali vysoké aerodynamicky zakrivené chrbtové ostne zakrádavého draka, takže ich nikto nemohol vidieť, takisto ako zakrádavého draka.

„Mohli by sme ísť do Dubohlavskej verejnej knižnice? Je to kúsok napravo od Dubohlavých ostrovov na ostrovčeku, ktorý sa volá Zabudni na mňa“ požiadal Štikút zdvorilo zakrádavého draka.

Ak vie niekto cvičiť draky, potom kmeň Vražedníkov. Zakrádavý drak sa postavil do pozoru a rázne, po vojensky odpovedal. „Áno, PANE! Ako rozkážete, PANE! Bude to všetko, PANE?“

„Poslušný chlapček,“ zamrmal Bezzubý.

„Tak... a IDE SA!“ vykrikla Kamikadze a prudko mykla uzdou. „HIJÓÓÓ!“

Zakrádavý drak vyskočil do vzduchu, len čo zaznel jej povel. A Štikút vzápätí zatajil dych a začal nazeráť ponad chrbtové ostne draka. Ten letel tak rýchlo, že z Berku ostal za nimi len bledý červenkastý tieň. Už boli na polceste k Dubohlavým ostrovom.

„Pozri na to ZRÝCHLENIE! JAHÚÚ!“ kričala Kamikadze do hučiaceho vetra. „Musíš uznať, Rybonoh, že takto si ešte v živote neletel!“

No Rybonoh sa z celej sily premáhal, aby z toho nedostal závrat, takže nemal chuť na nijaké reči.

Bezzubý sa držal na Štikútovom pleci ako mrzutý drozd, uši mu plieskali vo vetre a šomral: „N-n-nemusíme letieť tak r-r-rýchlo... NEMUSÍME... tento tu sa *l-l-len predvádza...*“ akoby sa on nikdy nepredvádzal.

Zakrádavé draky lietajú naozaj rýchlo.

Leteli veľmi rýchlo. Keď zazreli knižnicu, Štikút si uvedomil, že Kamikadze nehovorila pravdu, keď povedala, že knižnicu stráži len

knihovník Strašný strapoš, lebo sa to tam hmýrilo stovkami ťažko ozbrojených dubohlavských strážcov a ich drakmi vrtačmi, lenže... už bolo NESKORO.

Zakrádavý drak sa už preniesol ponad očerneté cimburie tichučko ako šepot.

Nato zastal pri okne knižnice sto metrov nad zemou a Vikingovia jeden za druhým preliezli po jeho neviditeľných krídlach na parapet.

Štikút šepol zakrádavému drakovi, aby ich čakal, a drak poslušne prikývol.

„Dokaz, PANE! Nižaký problém, PANE! Stačí, keď zavoláte, PANE!“ šepol späť Štikútovi, úctivo sa o kúsok stiahol a tam sa vznášal.

Prvá preliezla cez okno do knižnice Kamikadze, za ňou Rybonoh a potom Bezzubý, takže na maličkom drobiacom sa parapete zostal iba Štikút.

Stál tam niekoľko sekúnd, a keď jeho pozornosť zaujal prelietajúci divý maloškvrnitý vevericohad, jeho sústredenie poľavilo a s výkrikom sa zošmykol z parapetu.

A tak sa stalo, že ostal visieť ako na konci prvej kapitoly.